

Вочь сранахъ азъ отъ тельныхъ снѣвъ,
 Не сронишь равосерно мекфа
 И шана състрахъ цѣлзодъ вѣна.
 На торши сѣти и — красота!

Мерзду душистипитъ цѣлзодъ
 Отъ радость много възвешена
 Мамъ потыка малка си за ит,
 Мени отъ бога възвешени.
 Въ миль малка и нѣрно съкривъ лоре
 Мѣ дуръ да и'го даде
 Съ горюди се обавъ снѣзи
 И пренна моего снѣзи
 Недавно споминъ си тогдѣ
 За мойта майка . . . , тѣ замина
 Азъ пашинъ тѣхъ урассотъ гает
 Когаръ навѣки тѣ асрина

16 Декавр. 1880г. Свѣрня